

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z wniosku J. Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 30 sierpnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. Ś. zaskarżył skargą kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 30 sierpnia 2005 r., III AUa .../04, oddalający jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 14 czerwca 2004 r., VIII U .../03, oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 26 marca 2003 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury. Wskazując jako podstawę skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z art. 2 i art. 32 Konstytucji i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 979 ze zm.) – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że „osobie zawodowo wykonującej w ramach prowadzonej przez siebie działalności

gospodarczej pracę nie przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze”, jego pełnomocnik wniósł o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i jego zmianę poprzez przyznanie Wnioskodawcy [...] prawa do emerytury na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.” Jego zdaniem, rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnia występowanie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy rzemieślnik wykonujący osobiście w swoim zakładzie pracę w szkodliwych warunkach korzysta z uprawnienia do wcześniejszej emerytury”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena, czy J. Ś. spełnia warunki przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powołana przez skarżącego okoliczność nie uzasadnia rozpoznania skargi kasacyjnej. W sprawie nie występuje zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. Sąd ten wielokrotnie wypowiadał się w kwestii prawa ubezpieczonych do wcześniejszej emerytury. Wyraził pogląd, że nie może nabyć go osoba objęta ubezpieczeniem niepracowniczym (por. wyrok z dnia 7 grudnia 2001 r., II UKN 846/00, OSNP 2003 nr 18, poz. 445, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II UK 77/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 105, oraz niepublikowane dotychczas postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2005 r., III UZP 3/05). Podkreślał również, że przedstawione w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ograniczenie prawa do wcześniejszej emerytury jedynie do wypadków

świadczenia pracy w charakterze pracownika nie jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równego traktowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., I UK 142/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 272).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.